

РЕШЕНИЕ

№ 27513

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7075** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 84, ал.3 и чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 и чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Ш. Р., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 7253/27. 06. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на международна закрила.

Иска се отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Изложени са доводи за наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1 от ЗУБ и за неправилна преценка на бежанската история от административния орган. Заплахата за живота на жалбоподателя идва от обстоятелството, че се е сражавал срещу талибаните и те го възприемат като техен враг. Официалните държавни власти и полицията са контролирани от талибаните. Счита, че талибаните могат да го преследват и защото е свързан с предишното управление на страната. Неправилно е преценена и ситуацията в А. в контекста на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, а в справката на ДАБ при МС не са посочени източниците, въз основа на които е изготвена. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. П., назначена оп реда на ЗПП. Представено е писмено становище с приложени извадки от електронни медии, съдържащи информация за ситуацията в А..

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Г., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Причината за напускане на страната по произход е финансова, желанието на жалбоподателя е било да се установи в Л.. Не са налице предпоставките по чл. 8 и чл. 9, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ, нито основания за предоставяне на субсидиарна закрила, предвид продължителния период на стабилност в А..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл.235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното: Производството пред административния орган е започнало по молба с рег.№УП15966/11. 04. 2024 г., подадена от М. Ш. Р., гражданин на А., до ДАБ при МС за получаване на международна закрила.

На датата на подаване на молбата чужденецът е регистриран с имена М. Ш. Р., гражданин на А., роден на 02. 10. 2000г. в А., пров. Б., общ. Поле сар, таджик, мюсюлманин сунит, без образование, неженен. Данните са установени въз основа на Декларация по чл. 30, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Представено е и копие от документ за самоличност.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта рег. № УП15966/11. 04. 2024 г.

Изискано е становище от ДАНС, в отговор на което, с писмо рег. № М-8810 от 05.06.2024 г. (л. 28) директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 14. 05. 2024 г. е проведено интервю с участието на преводач от и на езика дари. По време на интервюто чужденецът заявява, че семейството му се намира в пров. Кондуз. Напуснал А., защото искал да отиде в Л. по финансови причини, но не успял да стигне до там. Подал молба за закрила в Република България, защото няма финансови възможности да продължи. Напуснал А. нелегално, отишъл в И., после в Турция. В България влязъл нелегално с уговорка да стигне до С., но полицията го спряла. В [община] талибаните нападнали тяхната провинция, а той бил част от местната съпротива и се сражавал срещу талибаните. Наложило се да се премесят в Кондуз, а месец по-късно жалбоподателят напуснал А.. В държавата си по произход не е осъждан, не е имал проблеми поради етническата си принадлежност. Напуснал страната по произход поради проблеми с талибаните и по икономически причини. На въпроса защо не е останал в Турция, дава отговор, че е пребивавал там от 2022 г. и ако Турция няма политика да връща бежанците обратно, щял да остане да работи там, защото успявал да изкарва пари за семейството си. Конкретното му искане е да получи закрила, за да може да работи и да изпраща пари на семейството си в А..

Административният орган е изготвил Справка ЦУ – 617/09. 02. 2024 г. и Справка ЦУ – 1031/08. 04. 2024 г. относно общото положение и актуалната обществено – политическа и икономическа обстановка в А.. По данните от справките, талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава период на относителна стабилност и липса на въоръжен конфликт. Страната има икономически проблеми, повечето афганистанци са бедни и се нуждаят от хуманитарна помощ. Въпреки това, макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, обменният курс е стабилен, инфлацията е ниска, събирането на приходите е ефективно, нараства износа, корупцията е намалена. Има признаци на умерено

икономическо съживяване, увеличение на вноса, известно възстановяване на търсенето в икономиката. Подобрието е от първите пет месеца на 2023г. Отношението на талибаните към представители на предишната власт като военни, полицаи, служители на Н. и граждански организации е свързано с обявена амнистия, всички, които са воювали срещу тях са помилвани. През пролетта на 2022 г. талибаните са създали комисия за връщане на политически и военни личности в изгнание. Няколко високопоставени лица са се върнали в страната. Със становище рег. № УП 15966 от 17.06.2024 г. на младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“ е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на М. Ш. Р..

С оспореното в настоящото производство Решение № 7253/ 27. 06. 2024г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Ш. Р.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Основната причина за напускане на страната по произход е икономическа. Като е съобразил причините за напускане на страната по произход, административният орган е извел извод, че това не е сторено поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, поради което не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. След като е съобразил информацията за обстановката в А., представена в читираните справки на дирекция "Международна дейност" при ДАБ – МС е приел, че не може да се направи извод, че в А. е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Молбата за закрила е отхвърлена като изцяло неоснователна, след преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и държавата му на произход. Изложени са доводи, че се касае за мигрант, а не за лице, което с нуждае от международна закрила, съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на ООН за бежанците.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приети са публикации от електронни медии с данни за мизерия, глад, недохранване на уязвими групи като жени и деца. Публикациите потвърждават данните от справките за икономически проблеми в страната по произход на жалбоподателя. Същевременно следва да се има предвид, че той не принадлежи към тези уязвими групи лица.

Представена е актуална справка с вх. № МД – 02-36/31. 10. 2024 г., изготвена от ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“. Данните от справката не сочат на съществена промяна в ситуацията в А. в сравнение с анализираната от административния орган.

Във всички справки, противно на твърденията в жалбата се съдържат източниците на информация. Справките са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“.

С молба от 17.12. 2024г. жалбоподателят е поискал отмяна на хода на същество на делото и е представил писмо в превод на български език. Съдът счита, че искането е с цел забавяне на съдебното производство и е неоснователно. Нито пред ДАБ, нито в

пред съда е направено такова доказателствено искане. Съдът счита писмото за недостоверно, с недостоверна дата, съставено впоследствие, за пред съда. Няма посочени имена и длъжност на лицето, издало разпореждането. В писмото се говори за криминално деяние и извършено престъпление, които по принцип не попадат в приложното поле на ЗУБ и категорично не са основание за предоставяне на международна закрила.

От така приетото за установено, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си.

Жалбоподателят изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Неоснователни са възраженията за незаконосъобразност на оспорения акт поради неправилно приложение на материалния закон. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон.

Нормата очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю изрично е заявил, че искал да живее в Л. и че има финансови затруднения. Основата му цел е да има доходи и да изпраща пари на семейството си в А.. Подал е молба за закрила в България само поради липса на средства да стигне до крайната цел в З. Европа.

Заявеното от жалбоподателя пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал

А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят заявява, като причина за напускане на А. обстоятелството, че е участвал в местна съпротива срещу талибаните. Видно от приложените справки, талибаните са обявили амнистия, включително и за бивши военни и политици, свързани с предходния режим, които са се завърнали в страната по произход без проблеми и част от тях са рекрутирани на работа при талибаните.

Същевременно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсещият закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам е избрал да напусне страната си, а не е бил принуден да го направи поради други причини. Работил е в Турция от 2022 г., но решил да отиде в Л.. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има доказателства, че спрямо жалбоподателя е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход. При обсъдената от интервюиращият орган бежанска история, може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият е мигрант и напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната

по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ.

Посочените от жалбоподателя причини за желанието му да получи закрила, не са сред основанията, предвидени с чл. 9, ал. 1 ЗУБ, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е имал проблеми с властите в А. и не са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Изложените от лицето причини, за нежеланието му да се завърне в А. не обосновават извод за преследване или тежки посегателства, обуславящи предоставяне на закрила по реда на ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3). Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. на относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Органът е съобразил стандартите в Директива 2013/32/ЕС.

За разлика от чл.9, т.1 и 2 ЗУБ и чл.15, б.,а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсецят субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики.

Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено,

ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.”Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело S. & E. v the U. K., жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая жалбоподателят не доказва специфичен риск по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към гражданското население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.”Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация. Информацията относно А. като държава на произход сочи, че след като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това гражданите отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и

тероризират местните. На регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Въпреки санкциите на ООН, например определени държави(Китай) поддържат дипломатически и икономически отношения с талибаните и имат планове не само да предоставят хуманитарна помощ, но и да инвестират в страната. Повечето държавни институции запазват своите служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги. Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки и представените източници не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за жалбоподателя не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е.

От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. Жалбоподателят не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Обосновано и правилно ответникът е приел, че декларираната от жалбоподателя причина да напусне А. е от личен, социално-икономически характер, свързана с желанието за по-добър живот и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно е прието, че той е мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на

материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Представените в хода на съдебното производство доказателства не водят до други фактически установявания и правни изводи.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Ш. Р., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 7253/27. 06. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на международна закрила.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: